

XII.évfolyam 10. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja **2009. május**

Jubileumi logo

Mikor Ferenczi tanár úr kihirdette a logo pályázatot, egyből tudtam, hogy fogok rajzolni valamit, mert ezt érdekes feladatnak találtam. Szinte egyből eszembe jutott egy ötlet, amit muszáj volt le-
rajzolni.

Már kiskorom óta szívesen rajzolok szabadidőmben, de régebben komolyabban is csináltam a Szentendrei Művészeti Iskola („Agy”) diákjaként. Nagyon szerettem ezt az iskolát, többek között azért, mert több művészeti ágban is kipróbálhattam magamat. Ilyen volt a szobrászat, festészet, dráma és a grafika is, ez utóbbit kedveltem a legjobban.

Szeretem Szentendrét is, és örülök, hogy ilyen környezetben élhetek. Nagyon különleges, izgalmas, sokféle épület található itt. Akárhol járok, lehet az külföldön is, én mindig az ottani építészeti formákat figyelem meg a legjobban. S mivel városunk elég változatos ebben, úgy döntöttem, ezzel tudok majd egy kis szint vinni a tervezendő rajzomba. A logot mindenképp színesre és kicsit játékosra szerettem volna csinálni, mert ez olyan vidám hangulatot adhat a rajznak, mint amilyen vidám dolog az is, hogy a Református Gimnázium tizedik évfordulóját ünnepli.

Így fontos volt az, hogy a rajz az iskolánkról is szóljon, de nem akartam egy egyszerű SzRG fel-

irattal elintézni a dolgot, így jött a képbe a „Víz mellé ültetett fa” ötlete, ami iskolánk mottója. Ezen a képen ezt a vizet a Duna jelképezi, ami körbeöleli Szentendrét az iskolánkkal és templomunkkal együtt. A fa közepén a nap áll, ami rásüt a városra.

Az hogy a rajz körben helyezkedik el azért is lett így, mert ezzel egy időben való végtelen fo-

lyamatosságot szerettem volna érzékeltetni, iskolánk 10. születésnapjára.

Az egyes szám az eredeti tervemtől eltérő lett, azonban így is jól néz ki, Szentendre város színeivel és Magyarország zászlójával.

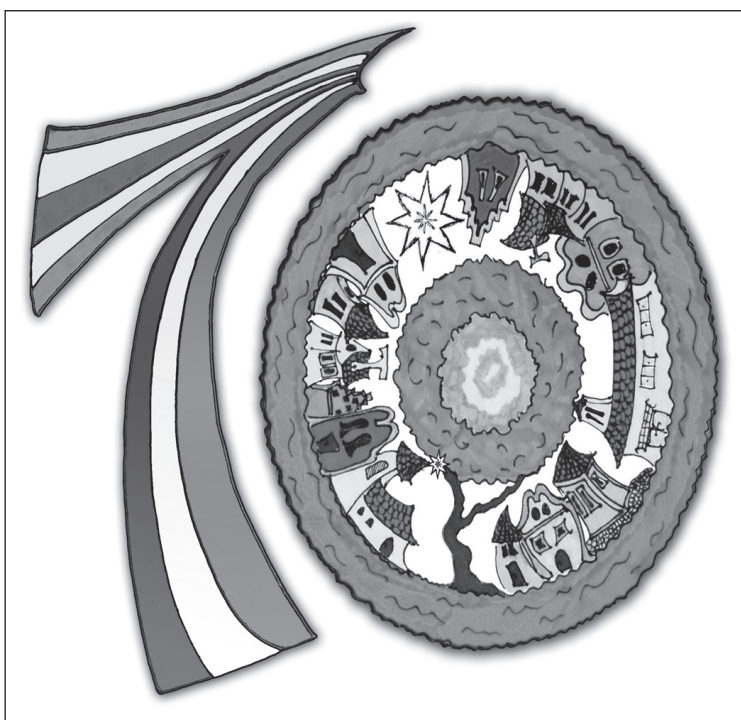
Miután elkészítettem a logót, nem voltam biztos abban, hogy leadjam-e a rajzot, mert úgy gondoltam, hogy ez túl sok, túl bonyolult egy logonak. De a többiek biztatására végül

beadtam a munkám és kicsit sem bántam meg, hisz sikerült megnyernem a pályázatot, aminek nagyon örülök.

Ezek után már biztosan mondhatom, hogy jó, ha egy rendezvénynek van külön logoja, mert ezzel kézzelfoghatóbbá, valóságosabbá válik az esemény.

Én nagyon élveztem ezt a feladatot és remélem, hogy a végeredmény nektek is tetszik.

K.D.

Tíz napos ott tartózkodásunk elején meglehetősen feszélyezett a tökéletesség, amit az élet minden területén tapasztaltam. Az utak, a lakások, az iskola, a kertek, a kicsi falvak, a templomok mind fel vannak újítva, kátyúk sehol, rendtelenségnek, szemétnak, szétszórtságnak nyoma sincs. Személyes tapasztalatom a fogadó családomnál ezt az érzést tovább növelte: a lakásban hatalmas rend uralkodik, mindennek funkciója van, otthonuk mentes fölösleges kacatoktól, dísz tárgyaktól stb., viszont színes virágcsokrok díszítik a hatalmas ablakokat. A család minden reggel és este együtt reggelizik, illetve vacsorázik, sokszor Biblia-olvasással, illetve közös zenéléssel és énekléssel kiegészítve az amúgy is tökéletes családi harmóniát. A krónikus édesség-evéstől eltekintve nagyon egészséges életmódot folytatnak: náluk sokszor annyi a főétel, amit egy átlagos magyar még köretnek is kevesellne (pl. sült krumpli zöldborsóval), általában csak egy meleg fogás van, az is vacsorára, és persze

“The most striking differences between these cultures were the differences in food. When I was in Hungary, it was very strange for me to eat things like pasta with sour cream, cottage cheese and sugar or bacon... Before I visited Hungary, I couldn’t even imagine such a combination would exist! When the Hungarians were in Holland, another peculiar food difference became clear, for we (the Dutch) realized how many sweet things we eat! After some days, many Hungarians were longing for something salty, while the Dutch didn’t find it strange at all to eat chocolate on their bread in the morning and in the afternoon and to eat Dutch snacks like the stroopwafel (‘syrup waffle’) and the Sultana (a kind of biscuit with raisins in it) all day long...”

Visszatérve a közös étkezésekhez, hozzá kell tenni, hogy talán több idejük is van rá, mint egy átlagos magyar családnak, ugyanis az iskola csak fél 9-kor kezdődik. A diákoknak általában dupla óráik vannak jóval hosszabb szünetekkel, mint nálunk. Az osztályoknak nincs saját termük,

hanem vándorolnak a szaktantermek között. A szüneteket meg úgyszólván az egész iskola együtt tölti: erre szolgál a hatalmas aulájuk, ami kb. négyszer akkora, mint az Áprily terem (igaz a diákok száma is jóval nagyobb kb. 1400-an vannak). Az iskola épülete barátságos hangulatot áraszt: a

falakat mindenütt a diákok képei, falfestményei díszítik.

Rózsa Noémi, a csereprogram egyik résztvevője, így ír iskolával kapcsolatos tapasztalatairól:

„Számomra szembetűnőkülönbség volt a Magyarországon megszokottakhoz képest a tanár-diák kapcsolat közvetlensége. Sokszor szinte baráti viszony volt megfigyelhető a tanárok és a diákok között. Ám ettől függetlenül a diákok tisztelik a tanáraikat, és ez a baráti viszony nem okoz több fegyelmi problémát.”

Nekem is hasonló tapasztalataim voltak a diákok és a tanárok együttműködéséről. Ez a gimnázium is egyházi iskola, s sincs szükség annyi szigorú szabályra, mint nálunk. Nincsenek szabályok a sminkre és a hajfestésre vonatkozólag, és egyenruha bevezetésére sem volt szükség, mert nem jellemző a feltűnő smink, vagy a kihívó öltözet. Ez nem jelenti azt, hogy nem adnak a megjelenésükre, csupán maguktól is tudják, hol a határ. Fogadó-apám, aki egyben az iskola egyik igazgatója, meghökkenve hallgatta a köpenyről szóló történetemet. Számukra hasonló „munkaruha” bevezetése elképzelhetetlen, s ahogy elnéztem a diákokat, nem hiszem, hogy valaha is szükség lesz rá.

Mint már említettem a történelem során Hollandiában leginkább Kálvin tanai terjedtek el és voltak nagy hatással a társadalom fejlődésére. Manapság sajnos ott is lecsökkent a hívők száma. Van azonban az országnak egy sávja, az úgynevezett „Biblia-öv”, amelynek lakói továbbra is kitartóan járnak templomba. Többek között az a sziget is ebbe a sávba esik, ahol testvériskolánk található. Ennek megfelelően, ahogy megérkeztem holland partnerem, Anneloes falujába, első utunk a helyi hittanórára vezetett. Összesen hárman voltunk ott magyarok és a kedvünkért az egész órát angolul tartották. A lelkes nagyon érdeklődött irántunk, kérdezgetett a gyülekezetünkről, Magyarországról, az aktuális politikai és gazdasági helyzetről, és megpróbált minket is bevonni az órai beszélgetésbe, amelynek fő

témája a másság és annak elfogadása volt. Megdöbbenő volt hallani, hogy nyugaton Magyarországon jelenlegi helyzetéből úgy látják, hogy ölik belénk a pénzt a nyugati bankok, csak azt nem tudják, hogy hova tesszük a kapott összeget.

Mint megtudtuk, Hollandiában elég nagy probléma a

protestáns egyházon belül, hogy nagyon szét-szabdalt. Ha egy közösség kicsit másképp gondolkodik néhány (pl. liturgiai) dologról, rögtön új egyházat alapít. Az egyik legszigorúbb nézeteiket valló egyházban a nők kötelesek állandóan szoknyát hordani, a templomban pedig kalapot is. Ez alól csak a „vészhelyzetek” kivételek, mint például a tesi óra. Az egyik csereprogramunkban részt vevő lány is ennek az egyháznak a tagja, és még a tihanyi dombokat is szoknyában mászta meg, amikor itt jártak. A szoknyahordást egyébként a bennünket vendégül látó iskolában is elvárják a tanárnőktől, hogy ezzel jó példát mutassanak a leánynövendékeknek.

Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a sarki jégtáblák olvadásának korában a holland társadalom napjait az árvíztől való rettegés járja át. Efféle stresszt nemigen tapasztaltam, sőt szerintem a holland emberek kifejezetten nyugodtak, kiegyensúlyozottak és igyekeznek élvezni az élet minden percét. Nagyon bíznak gondosan megtervezett gátrendszerükben, amelynek egy részét volt szerencsénk megcsodálni háromnapos kirándulásunk során az egyik szomszédos szigeten. Egy kutatóközpontban laktunk, nem meglepő tehát, hogy kiruccanásunk célja is a kutatás volt. A „Water, water everywhere” témához kapcsolódóan kellett kitalálnunk holland partnerünkkel közösen egy lehetőség szerint érdekes témát, amelyhez a környéken anyagot tudunk gyűjteni és amelyről riportot tudunk készíteni. Míg legtöbbször a tengerparti kagylók izgalmas világában merültek el, született néhány egészen egyedi előadás is, pl. egy helyi legenda eredetéről, illetve a környező falvak által kínált turisztikai lehetőségekről.

Kissé előreszaladtam az időben, ugyanis a háromnapos kutatás előtt még megjártuk Amszterdamot, amelyről Szalai Kata, a csereprogram másik résztvevője, így ír:

„Számomra nagyon érdekesek voltak a nagy városaik. Amszterdam különösen tetszett a kis csatornákkal és összeépített házaival. Sok nagyon régi házat láttunk és azok mind gyönyörűen renoválva voltak. A házak általában szűkek, de magasak, teljesen mások, mint Budapesten. Láttuk Amszterdam legkisebb házát, ami egy ajtónyi széles és magas volt. Ellátogattunk a van Gogh múzeumba is, bár sok időnk nem volt nézelődni, azért megcsodálhattuk a holland festő néhány híres festményét. Ami nekem a legjobban tetszett Amszterdamban és egész Hollandiában az a sok biciklizés volt. Nagyon szeretek biciklizni, talán pont ezért tetszett a sok kerékpárút rajta tömérdek biciklissel.”

Ha már a holland építészetnél járunk, meg kell említenem, hogy nem igazán jellemző a változatosság, viszont ettől falvaik és városaik egységes hangulatot árasztanak. Anneloes mesélte, hogy ha építenek egy utcában 30 teljesen ugyanolyan házat, és valaki szeretné az ajtaját pirosra festeni, előbb kérvényt kell benyújtania az önkormányzathoz, amely többnyire elutasítja a harsány színek használatát. Az én fogadó családom utcájában például csak két szín volt használható az egyébként teljesen azonos téglaházak díszítésére (az ajtó és az ereszfestésére): a sötétzöld és a fehér. Mindenki eldönthette, hogy számára melyik szín a szimpatikusabb. Ami pedig a lakberendezést illeti, tapasztalataim szerint a fehér szín az uralkodó a lakásokban, és szeretik keverni az ódon bútorokat a modernekkel. A virágok (rózsa, tulipán) és az óriási ablakok pedig elmaradhatatlan részei a holland lakásoknak. Különös szokás, hogy sokan az ablakokra nem tesznek függönyt, így az esti járókelők betekintést nyerhetnek a nappaliban zajló életükbe.

A hétvégét mindenki a fogadó családjával töltötte. Nekem a család kedvenc nyaralóhelyét mutatták meg, amely az egyik közeli sziget tengerpartján fekszik. Fantasztikus élmény volt feküdni a strandon, a dűnék között, hallgatni a tengert és a sirályokat miközben különféle holland édességeket majszoltunk. Azt hiszem ez a természeti környezet is hozzájárul a holland emberek kiegyensúlyozott, nyugodt természetéhez. Egy kisebb csoport Rotterdamba látogatott

ezen a napon. Kata így ír ottani élményeiről:

„Rotterdam városa már inkább jelezte, hogy közeledünk az Egyesült Államok felé. Rengeteg magas toronyházat láttunk, és sokkal kevesebb régi épületet. Ez a város tele volt hatalmas boltokkal, ahol mindent lehetett kapni. Itt ellátogattunk egy holland édesség boltba, ami rengeteg finom gumicukrot és csokoládét kínált. Estefelé felmentünk az Euromast nevű toronyba, ami Hollandia legmagasabb tornya. A kilátás csodálatos volt, fentről jól látható volt Rotterdam híres kikötője is. Vacsorázni egy hajóra mentünk, ahol palacsintát kaptunk. Itt ettem életemben először szalonnás, sajtos, tojásos palacsintát, de meg kell vallanom nagyon ízlett.”

Az utolsó két nap a munka jegyében telt. A Hollandiában töltött 10 nap alatt kb. 6-7 alkalommal kellett előadást tartanunk holland gimnazistáknak, általános iskolásoknak és néhány francia cserediáknak is. Mi magyarok leginkább Magyarországról meséltünk, de természetesen részt kellett vennünk a kutatásainkról szóló prezentációban is. Azt hiszem, az egész csoport nevében elmondhatom, hogy angol beszédkészségünk sokat fejlődött a program során, és némi előadói rutint is szereztünk.

Végül Almásy Flóra élménybeszámolójából idézek:

“Voltak felejthetetlen pillanatok, mint például trambulinozni egy tulipánföld közepén a holland naplementében...Nyomait viselem még annak, hogy megtanultam biciklizni... meg hagytam is magamból egy kicsit a holland aszfalton. Ha valaha is Hollandiában járnátok, mindig kérdezzétek meg, hogy mi az az ennivaló, amit elétek raknak, és higgyétek el, utána már nem is lesztek olyan éhesek.. Ugyanis az ő kedvenc ételük (legalábbis az én családomé) a vajás kenyér ujjnyi vastagon megszórva krisátálcukorral... Jó étvágyat! ”

Bár eleinte feszélyezett Hollandia és a holland emberek tökéletessége, hamar sikerült megszoknom az új környezetet. S bár a program vége felé gyakran emlegettük egymás közt, hogy jó lesz visszatérni a megszokott magyaros rendetlenségbe, mégis elég kiábrándító volt a visszatérés. Most érzékelttem először igazán, milyen nagy a különbség Magyarország és a Nyugat között. Van hová fejlődünk, s ehhez bizony szemléletváltásra lenne szükség...

Légrádi Zsófia 10.a

Áprilisi csendesnap

A csendesnap témája - Nagyhétről lévén szó - a Passiótörténet volt. Nagypéntek legfontosabb üzenete Jézus Krisztus keresztre feszítésében keresendő. Miért is kellett 2000 évvel ezelőtt Jézusnak meghalnia a keresztfán?

Isten végtelen szeretettel közeledik hozzánk és tekint le ránk. Fiában mindenét odaadta értünk, hogy meglássuk, megértsük: Ő nem elítélni akar, hanem megmenteni és szabaddá tenni. Ezen a hatalmas, világméretű festményen valamennyien ott állunk a keresztség árnyékában, megváltásra várva.

A csendesnap igehirdetést követő beszélgetések most is kis csoportokban történtek, az osztályfőnökök és helyettesek vezetésével. Minden csoport kapott egy szép színes A2 ívet, melynek közepére egy szó került: Nagypéntek, valamint szép színű kicsi papírlapokat, amire felírhatták azt a gondolatot, ami számukra a Passió történetéből a legfontosabb volt. Ezután ráragaszthatták üzeneteiket a nagy lapra.

A csendesnapot követő tanítási napon minden osztályteremben látható volt az elkészült mű, mely jól tükrözte, hogy a gimnázium tanulói komolyan és mély hittel élték meg a Nagypéntek titkát, Jézus Krisztus keresztre feszítését.

Idézetek a diákok gondolataiból:

„Jézus a Megváltó, Aki nem félt meghalni értünk.”

„Jézus megváltott minket. Ő általa élhetünk. „

„Jézus eljött a földre, hogy megváltsa bűneinket. Szeresd Istent.”

„Jézus meghalt a kereszten, szeresd és legyél hűséges Hozzá.”

„Jézus nekem a szeretetet jelenti.”

A csendesnap második fő témája a Csillagpont Református Ifjúsági Találkozó volt. Két vendég érkezett hozzánk a találkozó bemutatása és népszerűsítése céljából: Dr. Siba Balázs a MORE Zsinatának ifjúsági tanácsosa és P. Tóth András informatikus, aki szabadidejében nagyon aktív tagja a Csillagpont szervezői csapatának.

Először András mesélt nekünk arról, hogy miért csatlakozott a csillagpontos önkéntesekhez. Azt mondta, hogy ő már egy jó ideje, minden év végén följegyzí életének azokat az eseményeit, amelyekben igazán boldognak érezte magát. Azokban az években, amikor Csillagpont találkozó is volt – ugyanis kétfévente kerül csak

megrendezésre ez az esemény – mindig sokkal több följegyezni valója volt. Ezért döntött úgy, hogy: ha már egyszer ez egy ilyen jó dolog, akkor ő segíteni akar ennek a dolognak, és ezért van az, hogy most már 4 éve támogatja önkéntes munkájával ezt a nagyszabású rendezvényt

sorozatot. De mesélt nekünk még magukról a csillagpontos élményeiről is és csodálkoznék, ha lenne olyan közöttünk, aki ezek után ne kapott volna kedvet akár a részvételhez, akár a szervezői munkához.

Ezt követően egy filmet láthattunk, amelyben a legutóbbi két – azaz a 2005-ös és a 2007-es – találkozóról láthattunk felvételeket. A film egy része megtekinthető a csillagpont honlapján.

Dr. Siba Balázs tájékoztatót aztán bennünket a 2009-es találkozó legfontosabb tudnivalóiról, melyek a következők.

Helyszín: a Tolna megyei Fadd-Dombori, Szekszárd és Tolna közelében

Időpont: 2009. július 21-25.

A részvétel 18 éven aluliak számára csak nagykorú kíséreléssel lehetséges.

A rendezvény 4 napján, 15 helyszínen, mintegy 100 program várja a résztvevőket.

Regisztrálni a csillagpont honlapján lehet, vagyis a www.csillag.reformatus.hu oldalon, valamint a helyszínen (de akkor magasabb a regisztrációs díj).

S.J.O.

Amint tudjátok, idén is a 9. nyelvi osztály készült a Passió előadására. Nem is gondoltam, hogy mindez mennyi előkészülettel jár majd.

Ezután jött a ráeszmélés. Hogy is volt ez tavaly? Rájöttem, hogy nem is hallottam az iskolai Passiót, mert akkor épp órák voltak. Azelőtt meg még nem voltam az iskolában. Így magamra maradtam.

Az elején azon töprengtem, hogy melyik evangélista szerinti részletet válasszam, azután azon, hogy hogyan mondjuk el: mindenki olvasson 2-3 mondatot, vagy osszam ki a szerepeket? Milyen szerepe legyen annak, aki nem mer olvasni?

Végül a szereposztásos megoldásnál maradtam, így a végén mindenkinek jutott szerep, ha máshol nem, a tömegben vagy kisebb csoportban. A hosszabb szerepekért külön csatákat vívtak a lelkes ifjók.

Több tanár kollégám segítségét kértem, hogy hallgassa meg a produkciót és fogalmazza meg a javítani valókat. Segítségüket ezúton is köszönöm.

Az osztályom ügyes volt és lelkes, azok is türelmesen viselték a próbákat, akiknek kevés szövegük volt. Sokszor próbáltuk el, a vége felé már úgy éreztem, hogy annyiszor mondjuk, hogy nem érezzük át igazán, mit is próbálunk.

Nem is tudom, ki izgult jobban az előadás előtt: én vagy az osztály? Az előadás végén pedig örültem, hogy ilyen ügyesek voltak a tanulók.

H. Krisztina tanárnő

Kívülállóként nem sok teher nyomta vállamat, de mindezekről függetlenül nagyon élveztem a próbákat. Nem is gondoltam volna, hogy ennyi előkészület kell. A kiejtés, a hanglejtések, mind-mind nagyon fontos ahhoz, hogy egy épkezláb előadást tudjunk

nyújtani az iskolánknak, és át tudják élni a mi előadásmódunkban azt, ami - habár sok évvel ezelőtt történt - mégis hatalmas jelentőséggel bír hitünkben. A leglenyűgözőbb az volt, amikor már minden „élesben” ment. Néztem osztálytársaimat, ahogy pásztázzák a templom valamelyik szegletét, esetleg lázasan olvassák szövegüket, és fohászokat mondanak, hogy el ne rontsák. Amikor elkezdődött, a nagy csendben volt időnk elgondolkodni azon, hogy tulajdonképpen mit is jelentenek a papírra vetett sorok. Az ember életében vannak ráeszmélések a dolgokra, de ez annál több volt. Ez egy leírhatatlanul megnyugtató érzés. Fiatalabbként talán csak legyintettünk az ilyenekre, hogy: „na ne már, tavaly is ez volt, a könnyökömön jön ki!” de talán már eljutottunk odáig, hogy ez az évenkénti ünnep elgondolkoztasson azon a tényen, hogy „valaki” mi értünk halt meg. Ha belegondolunk, ezt mi soha nem bírnánk megtenni akár csak egy barátunkért sem. Remélem, mások is elmélyedtek ebben, és megértették azt, amit mi megpróbáltunk előadni nekik egy műsor keretei közt.

(Sz. Kata)

Az előző iskolámban sajnos nem volt megemlékezés Nagypéntekről, jó dolog, hogy ebben az iskolában van rá lehetőség. Az én szerepem nem volt túl nagy az előadásban, de örülök, hogy részt vehettem benne. Szerintem a próbák mindig jól sikerültek, és ez a végeredményen is látszik.

(G. Ádám)

Idén az én osztályomnak, a 9. nyelvinek, kellett előadnia a Passiót. Már márciusban megkezdtük a készülődéseket. Osztályfőnökünk összeállított egy szöveget, úgyhogy mindenkinek jusson szerep. A próbák alatt sokat nevettünk és viccelődtünk. Úgy gondolom, egész hamar sikerült összehangba rázni a szöveget. Néha ugyan voltak még rontások, és nem mindig mondtuk egyszerre azt, amit kellett volna. Miután a szöveg már ment, elkezdtük gyakorolni az énekeket énektanárunk segítségével. Az előadás napjára már minden tökéletes volt, természetesen izgultunk mindannyian. Izgalmunkat csak fokozta, mikor megláttuk sok iskolatársunkat a templomban. Szerencsére mind a két előadás jól sikerült, és nekünk nagy örömünkre szolgált, hogy ezzel is adhattunk valamit az iskolának. Köszönjük felkészítő tanárainknak, Krisztina tanárnőnek, Mónika tanárnőnek és Székely tanár úrnak.

(B. Kriszta)

Díjkiosztó az Akadémián

Idén ismét az a megtiszteltetés ért bennünket (Tóth Eszter és Lovas Kata), hogy a XVIII. Természet – Tudomány Diákpályázat keretein belül a Magyar Tudományos Akadémián vehettük át a díjat. Az ünnepélyes díjkiosztóra március 7-én került sor, az Akadémia nagytermében. Délután kettőre voltunk hivatalosak. Hihetetlen sok ember gyűlt össze határon innen és túlról. Voltak résztvevők többek között: Erdélyből (Kolozsvár, Nagyenyed, Gyergyószentmiklós, Temesvár), a Vajdaságból (Szabadka); Szerbiából (Zenta).

Erzsébet tanárnő a Természettudományos múltunk felkutatása kategóriában nyújtotta be pályázatunkat, akinek ez úton is köszönjük a felkészítést és a fáradozásait. Nélküle bizonyára nem értünk volna el ilyen szép eredményt. A beérkezett pályázatokat dr. Gazda István, dr. Kecskeméti Tibor és Németh Géza értékelte. Az első díjat Bóra Eszter: Ismeretlen ismerősünk: Arany Dániel című munkájával kapta. Mi második díjat kaptunk a Megettük-e már kenyereink javát? című közös munkánkkal. Második helyezett lett még Finta Ákos: A szabadság katonájából a béke munkása: 100 éve hunyt el Türr István című dolgozatával. Három harmadik helyet osztottak ki. Akik nyertek: Guzsvány Szandra: Kupuszinai fortélyok és modern tudományok; Gleszer Erik: Than Károly élete és emlékezete; Biró Dalma – Kónya Mónika: Régi fizikai kísérleti eszközök a nagyenyedi Beth-

len Gábor Kollégiumban. A díjátadón Eszter sajnos nem tudott részt venni, mert épp egy másik versenyen volt. Amikor a közös dolgozatunkat értékelték, rengeteg dicséretet kaptunk. Csodás érzés

volt kint állni és hallgatni, ahogy dr. Gazda István (a zsűri elnöke) elismerően beszélt munkánkról. Igazán úgy érzem, hogy ez a díj is azt mutatja, hogy a kutatásaink és a bele fektetett munka nem volt hiába való. Külön öröm számunkra, hogy a Természet Világa folyóirat 2010. februári számában dolgozatunk egésze képekkel, ábrákkal és grafikákkal meg fog jelenni.

L.K. 12.a

Csurgó 2009.

Pénteken indultunk. Erzsébet tanárnő vitt minket az autójában. Nagyon furcsa körülmények között értünk el Csurgóra. Induláskor nagyon szépen sütött a nap, egy helyen esett az eső és utána hóviharba keveredtünk. A csurgói Csokonai Vitéz Mihály Református Iskola és Kollégium volt a házigazda. A kollégiumban szállásoltak el minket. Még aznap volt egy áhítat és egy nyitóbeszéd. Utána kisorsolták a másnapi előadások sorrendjét. Szombaton reggel áhítattal kezdtünk. Majd szekciók szerint elmentünk az előadások helyszínére. Én (Tóth Anna 8. a) voltam az első, Kugler Szilvia a második előadó a környezetvédelem szekciójában. Nagyon jól sikerültek az előadások.

Azt követően elmentünk egy kirándulásra. A hideg ellenére kisvasutaztunk és sétáltunk az erdőben. Visszaérve volt az eredményhirdetés. Szilvia a 2. kor-

csoportban II. helyezett, Anna az 1. korcsoportban II. helyezett lett. Az iskolák közötti versenyben IV. helyezést értük el annak ellenére, hogy a többi iskola kettőnél több fős delegációval érkezett. Köszönjük Erzsébet tanárnőnek a felkészítést!

A verseny végén kihírdették, hogy megváltozik az RKTDK. Újabb szekciókkal bővül jövőre, így a hagyományos biológia, földrajz, néprajz, környezetvédelem, tudomány- és technikatörténet mellett irodalomból, történelemből és bibliaismeretből is részt vehetünk dolgozatainkkal és előadásainkkal a konferencián. Mindenkit biztatunk arra, hogy a Tentamenre készített dolgozatához illesszen valamilyen saját munkát a szakirodalom áttanulmányozásán túl, és így eséllyel indulhat vele Csurgón is.

Tóth Anna 8.a

2009. április 17-én, pénteken reggel kilenckor indultunk Mezőtúrra. Kisbusszal mentünk tizen-négyen. Szállásunk és étkezési lehetőségünk a református kollégiumban volt. A verseny ünnepélyes megnyitóval és egy áhítattal kezdődött, majd a szinkronúszók következtek bemutatójukkal.

Mindenki nagyon izgult, hogy mikor fog követ-

szamentünk a kollégiumba megvacsorázni. Másnap korán reggel megreggeliztünk, és az uszoda felé vettük az irányt.

A diákok mindegyike bemelegített, és máris kezdődött a verseny. A rendezvény után ismét az eredményhirdetés jött, és ezúttal kiderült, hogy melyik iskola és gimnázium nyerte meg az országos versenyt. A mi gimink a 4. helyezést érte el. Mindezek után újra a kollégiumba mentünk ebédelni, majd indultunk is haza. Mindenki boldog volt, és szerintem mindenki jól érezte magát. A hangulat mindvégig jó volt. Remélem jövőre is jönnek sokan ebből a társaságból.

Vomberg Fanni Virág 6.a

Eredmények:

- Szamos Evelin 5.a: 2. hely 50m pillangó
- Vomberg Fanni Virág 6.a: 3.hely 50m hátúszás
- Makray Ferenc 11.a: 2. hely 100m gyorsúszás
3. hely 100m mellúszás
- Fiú gyorsváltó: 2.hely (Makray Ferenc, Elter István, Kalatovics Artúr, Láng András)
- Fiú vegyes váltó: 3.hely (Elter István, Kalatovics Artúr, Láng András, Szabó Márton)

kezni. Az uszoda zengett a szurkolók hangjától, élvezet volt így versenyezni. A megmérettetés után az eredményhirdetésre került sor, majd visz-

Vörös és fehér

Sokan mondják, van egy különleges képességem: másodpercek alatt beteges falfehérről lángoló vörössé tudok változni. Valószínűleg én vagyok az egyetlen a „szakmában” aki 10 évnyi szavalás után még mindig képes annyira izgulni, hogy az ájulás kerülgeti. Meg is szokták kérdezni: akkor miért mondok verseket? Ennek egyetlen egyszerű oka van. Semmi sem tudja visszaadni azt a boldogságot, megkönnyebbülést, amit akkor érez az ember, amikor tökéletesen elmond egy verset és a hallgatóság másodpercekig csöndben van, elgondolkodik, megrendül, várja a folytatást.

Ezt éreztem április nyolcadikán, szerdán délután, a Költészet Napja alkalmából megrendezett városi szavalóversenyen. Három korcsoportot értékelték külön-külön, így egészen kicsiket (6-9 éveseket) és nagyokat (13-15) is hallhattunk. Mivel nyolcadikos vagyok (egy kis matek) az utóbbiban vettem részt. Kiss Székely tanár úr kísért el min-

ket, a két iskolai továbbjutót, Greff Márkot és engem. Márkot tanár úr készítette fel, velem pedig Mariann tanárnő és Helga tanárnő foglalkozott heteken keresztül. Segítségüket nagyon-nagyon köszönöm, hiszen harmadik helyezést értem el. Sajnos ez volt az utolsó alkalom, amikor indulhattam, de nagyon sok tapasztalatot szerezhettem, hiszen lehetőségem volt három alkalommal is dobogóra kerülni ezen a versenyen.

Nem tudom pontosan, hogy merre szeretnék továbbmenni. Természetesen a szavalást nem hagyom abba, de jelenleg a rockénekesi, a tanári és az atomfizikusi pályákon gondolkodom. (Most már senki sem fogja elhinni, hogy normális vagyok)

Egy dologban azonban biztos vagyok: Bárhova is visz az élet, ha valaki meghallja a nevemet, a versek fognak róla eszébe jutni. És az is lehet, hogy a saját verseim.

Rózsa Viki 8.a